

Budának, a magyar fővárosnak, volt kötelessége, hogy a magyar keresztény multnak ezt az elvesztett értékét visszaszerezze. Hogy azt a magyar szerzetesrendet, melyet idegen abszolutizmus üzött ki az országból, újra visszahozza.

Azért, mikor főpolgármesteri szolgálatom alatt Pfeiffer Gyula barátom azzal a tervvel keresett fel, hogy hozzuk vissza ezt a nagy emlékű, minden ízében magyar rendet, építsünk nekik itt, a Szent Gellért vértanúsága által megszentelt sziklák között hajlékot, bizzuk ápolásukra a sziklatemplomot, a legnagyobb lelkesedéssel ajánlottam fel szolgálataimat, bár tisztában voltam az eléni tornyosuló akadályokkal.

Csernoch János hercegprimás úr őminenciája az eléje terjesztett tervvel szemben kifejezte aggodalmait. Ezeket az aggodalmakat el tudtam oszlatni és így az ő jóváhagyásával kezdhettük el munkánkat.

Amikor a Szent Szűznek budai sziklavára elkészült és zarándoklat indult Csensztochóba, hogy hazahozza onnan a másfélszázad óta távol élő pálosokat, a zarándoklatban feleségemmel én is résztvettem. Felejtetetlen emlékünk maradt ez az utazás, melynek néhány lélekemelő mozzanata még ma is mély áhítattal tölti be lelkünket. Különösen megrázó és felemelő volt a zarándokoknak Jasnagórába való megérkezése. Harangok zúgása mellett vonultunk be a kegytemplomba. A kegyképnek ünnepies megjelenítése a meghatottságnak szinte zokogásba kitörő fokára emelte az áhítatos hangulatot. Az a három nap, melyen Zichy Gyula gróf kalocsai érsek úr irányította ájtatoskodásunkat, olyan lelki megújulás volt részünkre, mellyel csak a jó Isten kegyelme ajándékozhatott meg bennünket.

Öt éve fohászoknak Szent Pál fiai újra velünk együtt magyar földön az égi nagy Patronához a Regnum Marianum jobb jövődjéért és a Pálos-rend nagy multjához méltó fejlődéséért. Imádságuk megszenteli a magyar életet. Hirdeti az örökkévaló Igazságot a mulandó tévedések fölött.

«A fehér barát» számára írta dr.
Ripka Ferenc, Budapest székesfőváros ny. főpolgármestere.

Föntről

Hálával és szeretettel a jasna-górai pálos atyáknak.¹

*Onnan jöttem, hol a csend virraszt,
Hol nincsen más, csak szeretet
S a szívekben egy csodás alkímia
Bánat helyett aranyat vetett.*

*Fehér cellák és hófehér falak,
Fehérek rajtuk a zsalugáterek,
Fehér ruhában hófehér szívvél
Zsolozsmáznak fehér páterek...*

*Úgy jöttem el, mint a hegyekről,
Hol orgonál a magasság szele
S ha körülleg is a völgy illata,
Mindenem még azzal van tele!*

*Most elmegyek. Ők imával kísérnek,
Hogy Isten dalát zengjem győztesen,
Mert nagy az Úr és szent az Ő szava,
Miből nem múlhat el egy jotta sem!*

Pusztá Sándor.

Kolostor

*Egymásrahajló fehér boltívek,
Az is meglehet, szívek.*

*Szívek, miket fehérre mosott
Az imádság és az ostorok*

*Sziszegő, kemény, büntető ütése,
Mely a testen át is őket érte.*

*Egymásrahajló fehér boltívek,
Az is meglehet, szívek.*

*A benne élők, lehet, hogy rabok,
De a cellarések nem börtönablakok!*

*Ha kisebbre faragta volna is a kéz,
Rajtuk a szem a végtelenbe néz.*

*Egymásrahajló fehér boltívek,
Az is meglehet, szívek.*

*Örök némák, csak csendben van szavuk.
Csillagok fonják rá szép ezüsthajuk.*

Pusztá Sándor.

¹ A kitűnő költő 1937 nyarán a krakói és csensztochowai pálos kolostorok vendége volt. Ott írta ezeket a költeményeket. (A szerk.)